

Πατριάρχης Ιεροσολύμων: Ο Όσιος Θεοδόσιος αναδείχθηκε άξιος δούλος και εργάτης της δικαιοσύνης του Χριστού

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Ως άξιο δούλο και εργάτη της δικαιοσύνης του Χριστού χαρακτήρισε τον Όσιο Θεοδόσιο τον Κοινοβιάρχη ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Ο Μακαριώτατος προεξήρχε χθες, Τετάρτη 11/24 Ιανουαρίου 2024, της πανηγύρεως στην ομόνυμη Ιερά Μονή στην έρημο της Ιουδαίας, η οποία ιδρύθηκε από τον Όσιο Θεοδόσιο. Στο κήρυγμά του, ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων μίλησε για την βιοτή του τιμώμενου Οσίου.

Αναλυτικά το ανακοινωθέν της Αρχιεπισκοπής:

Τὴν Τετάρτην, 11ην/24ην Ἰανουαρίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου εἰς τὴν ἰδρυθεῖσαν ὑπ’ αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπ’ ὀνόματι αὐτοῦ Ἱεράν Μονήν τὴν κειμένην εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς Βηθλεέμ καὶ ἀπὸ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀναμιμνήσκεται ὅτι ὁ ὁσῖος Θεοδόσιος προσῆλθεν ἀπὸ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Μωγαρισσοῦ τῆς Καππαδοκίας εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν τό ἔτος 451.

Ἐπίσης ὅτι ἀρχικῶς ἡσκήθη εἰς τὴν πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων Ἱεράν Μονήν τῆς Ἰκελίας καὶ ἀργότερον ἐμόνασεν ἐν ἁκρᾷ ἀσκήσει εἰς τὴν ἔρημον, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τό σπήλαιον, εἰς τό ὁποῖον διενυκτέρευσαν οἱ Μάγοι, «ἐπιστρέψαντες δι’ ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν». Ἐνταῦθα διὰ προσευχῆς καὶ ταπεινώσεως ἐδέχθη ἔλλαμψιν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ὥστε καθωδήγησε πλῆθος μοναχῶν εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, οἱ ὁποῖοι καὶ παρεκάλεσαν αὐτόν καὶ ἵδρυσε τὴν Μονήν ταύτην ὡς Κοινόβιον, ἥτοι ὡς Μονήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡσκοῦντο ἐν ὑπομονῇ καὶ κοινῇ ζωῇ καὶ ὑπακοῇ οἱ ἀρχάριοι μοναχοί, ἄχρις οὔ ἀναδειχθῶσιν ἄξιοι διὰ μοναχικὴν ζωὴν εἰς Λαύραν.

Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ οἱ μοναχοί ἐξήσκουν ἐργόχειρον δι' οὗ ἐπήρουν εἰς τάς ἀνάγκας πτωχῶν καί ἐνδεῶν. Ἦτο ὁρος εἰσόδου εἰς τήν Μονήν τό «μηδεῖς ράθυμος εἰσίστω ἐν αὐτῇ». Εἰς τήν Μονήν ταύτην ἦσαν περί τούς 400 μοναχοὺς καί ἐν αὐτῇ ὡσαύτως ἡσκήθησαν ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος καί ὁ Ἅγιος Μόδεστος Πατριάρχαι Ἱεροσολύμων. Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος διωρίσθη ὡς ἑξαρχος τοῦ Κοινοβιακοῦ βίου, ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Σάββας ὡς ἀρχηγός τοῦ Λαυρεωτικοῦ βίου.

Μετά τοῦ Ἀγίου Σάββα, ὁμοπατρίου αὐτοῦ, ἀνεδείχθησαν πρόμαχοι τῶν ἀποφάσεων τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 451, τῆς ἐν Χριστῷ δηλονότι τῷ Θεῷ μιᾶς ὑποστάσεως καί δύο φύσεων.

Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ, ἐν ἣ καί ὁ τάφος αὐτοῦ, ἐτέλεσεν ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Σάββα Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἰγνατίου, Νεκταρίου καί Χριστοδούλου καί Ἱερέων τῆς περιοχῆς Βηθλεέμ, Μπετζάλλας καί Χωρίου τῶν Ποιμένων, ἐν παρουσίᾳ ὀλίγων μόνον πιστῶν, λόγῳ τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Θείας αἵρων σου χεῖρας πρὸς ὕψος, στῦλος Ὅσιε φωσφόρος ὥφθης, τῶν προσευχῶν ἐν ταῖς ἀκτῖσι λαμπόμενος· πρὸς οὐρανόν γάρ πτερῶσας διάνοιαν, καί

τῶν ἀρρήτων γενόμενος μέτοχος, ὅλος ἤστραψας, Χριστόν τόν Θεόν αἰτούμενος, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐπιφανεῖς ἡμῖν Χριστός συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἔνθα τό σπήλαιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔμεινεν ὁ Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος καί ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεῖσα περίπυστος Μονή, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τήν πάνσεπτον αὐτοῦ μνήμην.

Ἐν δέ τῇ Μονῇ ταύτῃ ὁ Ἀββᾶς Θεοδόσιος «...εὐδοκίᾳ γάρ τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί συνεργίᾳ τοῦ Χριστοῦ καί ἐμπνεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Κοινόβιον μέγα τε καί πολυάνθρωπον αὐτόθι συνεστήσατο πάντων ὑπερέχον καί προκαθεζόμενον τῶν ἐν πάσῃ Παλαιστίνῃ κοινοβίων», λέγει ὁ βιογράφος αὐτοῦ Πρεσβύτερος Κύριλλος Σκυθοπολίτης.

Ὁ ἐκ τῆς τῶν Καππαδοκῶν χώρας καί ἀπό κώμης Μωγαριασσοῦ παραγενόμενος εἰς τούς Ἁγίους Τόπους ἀξιομακάριστος Θεοδόσιος, ἀνεδείχθη «τό μέγα κλέος τῆς Παλαιστίνης καί τῆς ἐρήμου τό καύχημα καί τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τό στήριγμα καί τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὁ στρατηγός καί ὑπέρμαχος καί τοῦ κοινοβιακοῦ κανόνος ὁ ὁδηγός καί προστάτης», κατὰ τόν ἀξιόπιστον βιογράφων αὐτοῦ.

Τά ἄνωτέρῳ ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Τοῦ κλίναντος, κορυφήν τῷ Προδρόμῳ μιμούμενος, Χριστοῦ τό ὑπήκοον, καί τήν ἀρίστην ταπεῖνωσιν, Πάτερ

Θεοδόσιε, πρὸς ἀρετῶν ἀνηνέχθης πύργον ἄσειστον». «Τῇ Παρθένῳ καὶ Μητρὶ λειτουργήσας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀκαταμάχητον, χάριν ἐδέξω τοῦ Πνεύματος, Πάτερ Θεοδόσιε, καὶ δυσμενεῖς ἀοράτους καταβέβληκας». Ὅντως, ὁ θεσπέσιος Θεοδόσιος «πρὸς ἀρετῶν ἀνηνέχθη πύργον ἄσειστον» καὶ «τὴν ἀκαταμάχητον χάριν ἐδέξατο τοῦ Πνεύματος»· καὶ τοῦτο διότι «ἐγίνωσκεν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ κρείττονα ὑπαρξιν ἐν οὐρανοῖς καὶ μένουσαν», (Πρβλ. Ἑβρ. 10,34). Ἡ δὲ ὁδὸς καὶ ὁ τρόπος τοῦ πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου εἰς «τὴν κρείττονα ὑπαρξιν ἐν οὐρανοῖς καὶ μένουσαν», ἦτο ἡ ταπείνωσις καὶ ἡ ὑπακοή αὐτοῦ κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ Πατρός Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος, «καίπερ ὢν υἱός, ἔμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθε τὴν ὑπακοήν, καὶ τελειωθείς ἐγένετο τοῖς ὑπακούουσιν αὐτῷ πᾶσιν αἴτιος σωτηρίας αἰωνίου», (Ἑβρ. 5, 8-9), ὡς κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος.

Χαρακτηριστικὸν τῆς ὑπακοῆς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐξ ἴσου καὶ πρόθυμος διάθεσις αὐτοῦ. «Ἄλλ' οὐχ ἱκανόν (=ἐπαρκές) ἡ διάθεσις, ὥσπερ οὐδέ ἡμῖν, εἰ μὴ καὶ διὰ τῶν πραγμάτων χωρήσαιμεν (=ἐφαρμόσωμεν)· ἔργον γὰρ ἀπόδειξις διαθέσεως», λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Ἡ ἐν τῇ πράξει ἐνεργουμένη ὑπακοή ἀποτελεῖ πράγματι ἀπόδειξιν διαθέσεως, διότι αὕτη ἡ ὑπακοή, διακρίνεται εἰς δουλείαν τῆς ἀμαρτίας τῆς ἐπὶ θάνατον ἀγούσης καὶ τῆς ἐν Χριστῷ τῆς εἰς δικαιοσύνην, τούτέστιν τῆς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ χειραγωγούσης, λέγει ὁ Μέγας Φώτιος, ἐρμηνεύων τὸν λόγον τοῦ ἱερωτάτου Παύλου λέγοντος: «οὐκ οἶδατε ὅτι ὧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοί ἐστε ὧ ὑπακούετε, ἦτοι ἀμαρτίας εἰς θάνατον ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην;» (Ρωμ. 6,16).

Τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ ἀνεδείχθη ἄξιος δοῦλος καὶ ἐργάτης ὁ θεόφρων Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος διὰ τῆς εἰσηγήσεως τοῦ κοινοβιακοῦ τρόπου τῶν μοναστῶν. Καὶ τοῦτο διότι ὁ ὅσιος Θεοδόσιος δέν ἐζήτει μόνον τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέωσιν, ἀλλὰ ὅλων ὅσων κατέφευγον εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεῖσαν ἐνταῦθα μάνδραν. «Εἰς τοῦτο ἡμᾶς πεποίηκεν ὁ Θεός, ἵνα γενώμεθα θείας κοινωνοὶ φύσεως καὶ τῆς Αὐτοῦ ἀϊδιότητος μέτοχοι καὶ φανῶμεν Αὐτῷ ὅμοιοι κατὰ τὴν ἐκ χάριτος θέωσιν», λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής.

Ἡ δὲ «ἐκ τῆς θείας χάριτος θέωσις» δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν δωρεάν ἢ καλλίτερον εἰπεῖν τὴν μέθεξιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἐρμηνεύων τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ «ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι», (Λουκ. 14, 17): «Ἡτοίμασε γὰρ τοῖς ἐπὶ γῆς ὁ Θεός καὶ Πατήρ ἐν Χριστῷ τὰ δι' αὐτοῦ τῷ κόσμῳ δεδωρημένα ἀγαθὰ, ἀμαρτιῶν ἀπόθεσιν, Πνεύματος Ἁγίου μέθεξιν υἰοθεσίας λαμπρότητα, βασιλείαν οὐρανῶν». Τὰ πνευματικὰ ταῦτα ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ὁ Θεός ἠτοίμασε διὰ τοῖς ἐπὶ γῆς δηλαδή δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἐπέτυχεν ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος. Αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀγαθὰ καλεῖται καὶ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ πᾶς ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν Θεόν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας

αὐτοῦ.

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ ἀγαπῶν κατὰ ἀλήθειαν τόν Θεόν, εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει φθάσει εἰς τόν ὕψιστον βαθμόν τῆς πνευματικῆς τελειότητος, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Σοφίαν δέ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις, σοφίαν δέ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδέ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων...ἀλλά... «ἅ ἡτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Α' Κορ. 2,9). Διό και ὁ ψαλμωδός ἱκετεύει τόν Θεόν λέγων: «ἐξαπόστειλον τό φῶς σου καί τήν ἀλήθειάν σου· αὐτά με ὠδήγησαν καί ἤγαγόν με εἰς ὄρος ἁγίον σου καί εἰς τά σκηνώματά σου», (Ψαλμ. 42, 3).

Τό θεῖον τοῦτο φῶς, δηλονότι τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός Πατήρ ἐπὶ τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν μονογενῆ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐν εἵδει περιστεῶς ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ κατὰ τό βάπτισμα Αὐτοῦ ὑπό Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, διά τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. «Ἐπεφάνη γάρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις», κηρύττει ὁ θεσπέσιος Παῦλος. Ὁ δέ ὕμνωδός βοᾷ καί λέγει: «Σήμερον ὁ Χριστός ἐν Ἰορδάνῃ ἦλθε βαπτισθῆναι. Σήμερον Ἰωάννης ἄπτεται κορυφῆς τοῦ Δεσπότης». Τό ἐξαίσιον και παράδοξον τοῦτο μυστήριον ἐκήρυξε και ὠμολόγησεν ὁ θεηγόρος Θεοδόσιος, ὡς λέγει καί πάλιν ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ: «Ὁ καθαίρων τόν κόσμον βαπτίζεται, δι' ἐμέ βροτός, ὁ Θεός κατ' ἐμέ γεγονώς, ὃν ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι, Θεοδόσιε μάκαρ ἐκήρυξας...» καί «...τῶν σῶν μεμνημένοι, διδαγμάτων Θεοδόσιε, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Χριστόν κηρύττομεν, δύω τάς θελήσεις εἰδότες, τάς φυσικάς, καί τάς ἐνεργείας, καί τά αὐτεξούσια, ἐν Θεῷ τῷ βαπτισθέντι σαρκί».

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἱκετεύσωμεν τόν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Θεοδόσιον μετὰ τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἵνα πρεσβεύωσιν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί ὑπέρ εἰρήνης ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ καί ὑπέρ καταπαύσεως τοῦ πυρός ἐν τῇ ζώνῃ τῆς δοκιμαζομένης Γάζης. Μετά δέ τοῦ θείου Παύλου εἵπωμεν: «Ἐπεφάνη γάρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι τήν ἀσέβειαν καί τάς κοσμικάς ἐπιθυμίας σωφρόνως καί δικαίως καί εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προσδεχόμενοι τήν μακαρίαν ἐλπίδα καί ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Τίτ. 2, 11-13). Ἀμήν ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ ὑπερεννενηκοντούτης δραστήριος καί φιλόπονος, φίλεργος καί ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερόθεος παρέθεσε κέρασμα ἀναψυχῆς εἰς τόν Μακαριώτατον καί τήν Συνοδείαν Αὐτοῦ.

ο, διά νά
ιηκόνησεν

